

i Beretningen, fremstilles paa en saadan Maade og i en saadan Form, at det bliver lettere tilgængeligt, end det kan siges nu at være. Iøvrigt er det jo et Spørgsmaal, som — hvad Udvalgets Betænkning ogsaa har gjort opmærksom paa — vil komme til Forhandling, naar et her i Thinget nedsat Udvalg har afgivet sin Betænkning. Det ærede Medlem ansøgte dernæst et Exempel, som han særdeles maatte lægge Vægt paa, nemlig at det ikke fandtes anført, hvem der havde modtaget en Udgift paa 100 Rd., og han vilde med Statsrevisionen, at dette skulde optages i Statsregnskabet. Men det er en fuldstændig Misforstaaelse; saa vidt gaar Statsrevisionens Fordring slet ikke, og det vilde være ganske i Strid med Beskaffenheden af den Conto, hvorom der er Tale. Statsrevisionens Fordring er i Grunden langt bestednere, end det ærede Medlem troer. Den gaar kun ud paa, at den maa faae at vide, til hvem Beløbet er udbetalt, og det er af Udvalget anerkjendt, at denne Fordring er berettiget. Der er imidlertid i det foreliggende Tilfælde givet Oplysninger, som gjøre det utvivlsomt, at der her har været særegne Omstændigheder tilstede, og Udvalgets Indstilling gaar netop ud paa at fastslaae den Sætning, at det i Fremtiden bør oplyses for Statsrevisionen, til hvem de til Understøttelser bevilgede Beløb ere udbetalte.

N. Masmussen: Den ærede Ordfører var saa fri at anføre, at jeg havde misforstaaet Statsrevisionen. Jeg troer dog, at det udtrykkeligt staaer her i Ministeriets Besvarelse, at det ikke ønskes, at Noget skulde blive bekjendt med, hvem den Understøttede var. Jeg troer heller ikke, at jeg har sagt Andet. Jeg har ikke sagt Andet, end at jeg ikke troer, at det er rigtigt, at, naar Ministeren giver 100 Rd. ud, det da er Noget, som vi ikke skulle blive bekjendte med, hvem det er til. Jeg har ikke sagt Andet, det mig bevidst er. Skulde jeg have sagt Andet, saa har den ærede Ordfører naturligtvis Ret til at sige, at jeg har misforstaaet det, jeg taler om, men indtil han beviser, at jeg har sagt Andet, paastaar jeg, at han har misforstaaet mig.

Ordføreren: Det vil i Dieblisset ikke være let for mig at føre dette Beviis.

Formanden: Jeg skal gjentage, hvad jeg bemærkede ved Forhandlingens Begyndelse, at jeg ikke vil lade afstemme over andre af Statsrevisionens Indstillinger end dem, hvortil der er stillet Endringsforslag, eller dem, hvorover særlig Afstemning maatte blive forlangt.

Da ikke Flere forlangte Ordet, var Forhandlingen af dette Afsnit sluttet, og man gik til Afstemning over samme.

Formanden: Jeg skal gjentagende gjøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at det, hvor Udvalget har foreslaaet, at Statsrevisionens Indstilling skal udgaae, er selve Revisionens Indstilling, der kommer under Afstemning, og at altsaa de Herrer, der ville have, at Indstillingen skal udgaae, maae stemme imod.

Bed den saaledes foretagne Afstemning blev:

- 1) Statsrevisionens Indstilling til Antegning 26 til Indtægtsfiden, saalydende:

Det Statsrevisionen meddeelte Regnskab for Hovedgaardens Sodal kan ikke passere.

forkastet med 32 Stemmer mod 7.

- 2) Statsrevisionens Indstilling til Antegning 2 til Indenrigsministeriet, saalydende:

Udbetalingen af et Honorar af 100 Rd. faaer at passere.

forkastet med 38 Stemmer mod 6.

- 3) Statsrevisionens Indstilling til Antegning 3 til Indenrigsministeriet, saalydende:

Udgiftposterne, 54 Rd. 56 $\frac{1}{2}$, 52 Rd. 64 $\frac{1}{2}$ og 3 Rd., passere.

forkastet med 34 Stemmer mod 4.